

Den skotske Kvinde paa Tjele.

Livsbildring fra Reformationstiden

H. F. Gwald.

Anden Bog.

(fortsat.)

„Ja, ha!“ lo John, saa det drøede i Hallen, „hvilkten Laabe du er, Søster! En attenaars Knos var jeg og du en lille Tøs, da jeg drog bort fra Hjemmet, to og tyve Aar ere hentrundne siden, og jeg stulde endnu ligne den Flødestag, jeg da var! Krigen og Alderen har raktet mig, og jeg har næsten, mens jeg lærte mange uendervæls Sprog, glemt mit Modersmaal. Rigtigt har ogsaa sagt mig dø — se nu, at det har lejet og omfavnet din Broder John!“

„Sandt nok!“ svarede Genete, „drast i Graad og genældte Omfavnelser.“ „Tilgiv mig, jeg taente et Øjeblik, at du var en Bedrager. Ogsaa jeg har forandret mig; gentendte du mig?“

„Næppe nok!“, svarede John med et smil Glimt fra sine lyse Øjne, „ville jeg have gentendt dig, havde jeg ikke vidst forud, at det var dig. Jeg ventede at stue en fager Kvinde og ser nu en falmet med dumme Øjne.“

Knud fælte sig træt paa sin Moders Begne, men den raa Oprigtighed i Svaret hjalp til at fjerne enhver Tvivl hos Genete selv. Margaret kom nu til og blev af sin Moder ført hen til John, som tog hende under Haagen med sin store, barlede Haand, gav hende et Kys og udbrød:

„Ved Sankt Andrews! Intet Sted, hvor jeg kom frem, har jeg set skønnere og kraftigere Mødre end dig. Nu, vi skulle snart blive gode Venner.“

Margaret saa ikke ud til at være af samme Mening; thi ligeformt de andre følte hun sig strømmet ved sin Morbroders raa og barlede Væsen. Hun glædede sig over hans Komme og stræbte at overvinde sin Modvillie.

Snaert havde John afsat sig sin Røstning og var bleven bantet ved Bordet, hvor der distedes op for ham med det bedste, Huset ejede. Han aad og drak, som om han havde fastet og tørstet i Dage, men talte af og til, spurgte til Hr. Mogens og vilde vide, naar han ventedes hjem. Han htrede ingen Vængel efter at lære sin Svoger at kende. Knud stod imidlertid og undersøgte nysgerrig sin Morbroders Vaaben.

„Et kosteligt Harnisk er dette!“ sagde han og holdt Brystharnisket op, saa det viste sig i hele sin Størrelse.

„Det stulde jeg mene!“ sagde John og læste sit Krus, som Margaret straks paa sig fulgte. „Du finder ikke let dets Væg her i Norden. Jeg gjorde det til et ærligt Øjeblik fra en florentinsk Adelsmand, som jeg fælede, da vi under den berømmelige Connetable af Bourbon indtog Rom. Det stete Sankt Johannis Dag for syv Aar siden, da Connetablen og hans Stalbroder, Georg af Frundsberg, førte os mod den hellige Stads Mure; men den store Connetable fandt, Gud naade! selv sin Død i den Dræbning. Bort Vaabenmærket lod jeg saa indbringe der hos en Smed i Mailand. Rea har det videt om i Verden, Knud! og det har valet fra min Standsart over mere end en Fjænitte Landsknaegt, da jeg i Connetablenes Tjeneste og siden i Kæjser Karls havde en Overste-Rang.“

Knud lyttede med Ørbødsighed til sin Morbroders Fortælling om hans Gerninger, og Genetes blege Kinder rødmiede af Stoltighed og Glæde. Jo mere hun saa paa sin Gæst og lottede til hans Tale, des mere mente hun at gentende sin Broder. Hvad mon Hr. Mogens vilde sige til den Gæst? Hendes Hjerte brandte efter at udsøse sine Sorger for Broderen, i hvem hun haabede at finde et Værn mod sin Væstfælles Haardhed.

„Er J draagen herind i Lambert, Morbroder, for at tage Del i denne Fæjde?“ spurgte Knud, hvem dette Spørgsmaal længe havde brændt paa Tungen.

„Du gættede det ikke langt fra Sandheden,“ sagde John og saa ned i Kruset; „dog gjorde jeg den Afstifter herop alene for at genne din Moder, og jeg vil vente paa din Faders Hjertomst.“

„Hav Hjertens Tak derfor!“ sagde Genete med et Sut og fjernede sig derpaa for at faa Gæstefammer og Seng gjort i Stand til sin Broder.

Da hun var gaaet, gav John sig til at stirre paa Margaret, strøg sit Stæg og smilte. Allet var fæstet ham til Hovedet, og Strammen over Øjenbrynet, som nu, da han havde lagt Jernhatten, viste sig at være et Aar efter et svært Saar helt op over Panden, blussede som en rød, rød Stride og gjorde hans Udsende endnu vilde. Margaret blev nu først ret opmærksom paa, hvor lidt han lignede hendes Moder, og vandrede sig derover. Hun ønskede, at hendes Morbroder havde været en mere høvst Mand og mindre lig en simpel, raa Landsknaegt; men Netop som denne Tanke for hende gennem Hovedet, talte han til hende, og hun for sammen.

„Straks, da jeg saa dig, min Duffe“, sagde han og blinkede med Øjnene, „taente jeg, at flige Øjne som dine maa have stukket Brand i mere end en Ungersvends Hjerte.“ Margaret rødmiede, saa vred op og slog atter Øjnene ned.

„Sig mig“, vøddede han med ubehagelig Munterhed, „din Fæstemands Navn!“

Margaret hævede Hovedet og saa paa John med sit stolteste Blik. „Mon den Mand virkelig er min Moders Broder?“ spurgte hun sig selv.

„Ah, hvor du ser barsk ud“, vøddede John og lo. „Nu, saa skal jeg nævne dig det: Folmer Hansen Rud taler han sig. Han og jeg drak Broderstab i Kolding, og hvad giver du mig for dette?“

Mogenss Margaret stiftede blev bleg og rød, saa hun Morbroderen drage en stor Læbertaste frem og udtage et forkrøllet Brev, som han rakte hende.

„Du kan stole paa mig“, sagde han saa, „jeg ved intet. Giv mig nu et Kys til Tak!“

Margarets Hjerte bandede beftigt, da hun havde Brevet i Haanden, og hendes Øjne fyldtes med Taarer. Hvor glad hun end blev over Brevet, kunde hun ikke i dette Øjeblik huse den vilde, flægede Kriger, som sad og stirrede paa hende med et Blik, hun ingenlunde syntes om.

„Hav Hjertens Tak!“ sagde hun og tvang sig til at smilte, hvorefter hun rejste sig og ilede ud af Hallen, idet hun stulde Brevet ved sin Barn.

Hun søgte til sit Kammer, og da hun havde naaet dette Afsk, stod hun Slaaen for Døren. Simpelt nok var dette Jomfrustand søgt Ensomhed og Fred. Dog havde hun med de ringe Midler, der stod til hendes Raadighed, givet Kammeret et nogenlunde pønteligt Udseende. Især havde hun ved Vinduet indrettet en lille hyggelig Krog, hvor der stod en lille Løshænt med et Bord foran, og hvor et Smilke presfat Læbertape dækkede den solde Mur. Der ilede hun nu hen, satte sig paa Benken og blev sidende der med Brevet i Haanden og stirrede paa Udskriften.

I vore Dage, da Breve skjed mellem Frænder og Venner ved den ringeste Besighed eller alene af Meddelelseslyst, er det ikke let at forestille sig Margarets Følelser i dette Øjeblik. Det var ikke alene det første Brev, hendes Hjertenskar sendte hende, men det første, hun nogen Sinds havde modtaget. Hun havde ingen Slagninge at veksle Breve med, og med Hensyn til hendes Veninder paa Vingegaard vilde det efter Davidens Sæder være været latterligt uden meget vigtig og paatrængende Grund at strive til hinanden paa saa langt Afsland. Vistnok kunde hun føre Penner, hvad der var mere, end baade Anna og Jde kunde; men selv for hin Tids mest dannede Mennefter var Strikket en brøjsom Sag, som man ikke af Lyst alene indlod sig paa.

„Jomfru Margaret Mogensdatter gæstle venligen tilskrevet.“

Saaledes led Udskriften. Margaret læste den gentagne Gange, som om der saa en dyb Mening i Ordene, og noget nyt var det ogsaa, at hun for første Gang saa sin Hjertenskarers Haandskrift. Den var ikke ston efter vor Opfattelse, men dog ret tydelig og fast og med mange Smilker; det var, ligesom Folmer Rud gennem den viste sig for hende i en ny Stikelse. Endelig aabnede hun Brevet og læste følgende:

Kærlig Hilsen med Vorherre! Kære Jomfru Margaret, jeg talter eder kærlig og gerne for al Kærlighed, i hvilket har vist mig, og beder eder være forbisset om, at jeg endnu er af samme Sind, eder tro og vil blive saaledes til min Dødsdag. Her samles nu et mærkeligt Tal Krigsfolk, nogle hverde Antiere, men flere gode Mand med deres Svende fra hele Jylland, er her end ingenlunde alle de, som her kunde og burde være. Naar det gaar løs, ved hun den afjødende Gud, dog frygt da ikke for mig; det bæres mig for, jeg bliver ikke i denne Fæjde. Vil Herren, vender jeg fund og tarst hjem, og da skal jeg tale saaledes til eders Fader, at vort Fæstelsel snarlig kan blive druttet.

Forgangen Nat traadte jeg i Drømmen den Dans paa Vingegaard endnu en Gang; jeg saa eder lyslevende, og I lo som en Guds Engel. Vær glad i Hu, naar I tanker paa mig! Vagt eder for Broder Vigand og lyt ikke for villig til hans fleste Tale! Dette stulde siges, vrede J end paa mig derfor. Hilsen fra Laurids til Anna. Han lider vel og krev Hjertensgarne; men han ender det ikke. Sag ikke heller mig til Mislyk, at jeg skriver saa ilde! Saa have Gud eder nu og altid!

Er Kolding Vor Fæde Dag i Høst. Folmer Hansen Rud med egen Haand.

Atter og atter læste Margaret Brevet i det fjøindende Dagstær. Alle de Stræker, som hendes papirfiste Tro, hendes Hjertelighed og Tvivl om, at hun var værdig til nogen Sinds at blive Folmer Ruds Hustru, havde rejst mellem hende og Folmer i hendes Hjerte, og som Udskiftelsen havde strøket, ved nu for Kærlighedens overvældende Magt. Kun det, der stod i Brevet om Vigand, gik viltningst forbi hendes Tanke, men hun blev ikke vred derover. Denne Aften var maaste en af de lykkeligste i hendes Liv, og da hun omsider sov ind, var det med Smil paa Læben.

Tredie Kapitel.

Knud drager i Ledning.

Alt det tvøvisomme og lidet hyggelige, der havde været ved Morbroderens Komme til Tjele, svaandt med mærkelig Hurtighed allerede den paafølgende Dag. Han gjorde sit bedste for at vinde Hjertene, hørte paa Genetes Klager med stor Taalmodighed, om hans Svor end røbede større Koldblødsindighed, end hun havde ventet. I sit Forhold til Margaret udsøfde han en Høvlighed, som viste, at han paa sit omslattede Liv maatte have haft Held til at færdes i godt Selskab, og at han kunde lægge Vaand paa sin vilde Natur, naar han vilde. Han udbog imidlertid, saa meget han kunde, fortrolige Fortællinger og viste stor Tilbøjelighed til lystig Samtale og raa Stæmt. Det lyttedes ham virkelig ogsaa at fremtænke en munter Stemning, og det Vindunder stete, at Vædet paa Tjele blev lystigt og let, hvad det ikke havde været, saa længe nogen kunde mindes. At se Genete færdes livlig og farskende omkring i Huset og høre Margaret le, udbrede højlig Alt Lyndet.

Dog var deres Glæde kun ringe mod Knuds; thi Morbroders trigerfste Fortællinger stulde hos ham en sand Sjæletræst. Mens de den næste Eftermiddag sad sammen i Hallen ved en Rande Røstokker-St, sit Knud ved livlige Fortællinger en Forestilling om en Landsknaegts Liv indtil de mindste Enteltheder. Han blev tillige indviet i den nyere Taktik, idet Morbroder meget anstuelig stulde ham Slaget ved Pavia, som han sagde selv at have deltaget i. Dog blev Knud ogsaa underrettet om Livet i Kejren og om den Disciplin, en Landsknaegt maatte underkaste sig lige fra den Dag, da han mødte paa Mønstringspladsen for at tages i Ed, naar Oversten med blot Hoved traadte ind i Kredsen, talte nemlig til sine kære Landsknaegte og takkede dem, fordi de havde ladet sig hørve, og den Dag, da Afstakelsen foregik med lignende Ceremoni. Morbroder stulde for Knud, der lyttede i aandbøls Tavshed, en Landsknaegts Liv som det færeste i Verden, vistnok til sine Tider fuldt af Farer og store Byrder, men til andre Tider fuldt af Overflødighed og Jubel.

„Det Land maa være armt“, sagde Morbroder og strøg sit Stæg, „hvor vi stulle nødes til at fryse eller fulte. Fjendes ilte Brande, tage vi Stole, Borde og Sla-

be og tænde deraf et Vaal. Ere vi i Værsthus, og Regningen løber for højt op, stikke vi Huset i Brand, og brænder Huset, saa brænder Regnskabet med; men vende vi tilbage, give vi dobbelt, hvis Pungen er fuld.“

Dette fandt Knud lystigt, og Morbroder talte vifelig ikke om de stændige Grusomheder, Landsknaegtene ofte øvede. Men han sang dog en leffærdig Landsknaegtvisse for ham, som gik paa Tjst, et Sprog, som Morbroder var langt bedre mægtig end det stoiske, og talte med paafaldende Færdighed. Han tog en Slurt af Kruset og sang:

Su sechen und in Treffen ist mit Jaß,
Drummel und Pfeifen laut ich nach,
Will meine Frau nicht mit mir gehn,
so bleib sie in Hause, hne wie sie kann.
Spring ich über einen Wasserbach
und ruff ich, sie kommt nicht nach,
so ziehe ich bald nach Andern,
siehe mich um nach einer andern.

Den Vise huede dog ikke Knud rigtig. Da Morbroders sturrende Stemme tav, sagde han med større Alvor, end han hidtil havde vist:

„Saaledes spjnger vel den menige Landsknaegt, ikke en Høvedsmand som J?“

„Nu“, svarede Morbroder, „du maa ikke mene, at en ret Adelsmand stulde være for god til at blive menig Landsknaegt. De gode Mand, der tjene som menige Knaegte, udgøre en Rode for sig, de ere Dobbeltfoldnere, bære Harnisk og føre Piler, hvorfor de kaldes Pilenere; de gøre al grov Tjeneste, kun ikke Vagt. Nu, sig Pilenere var jeg fra første Færd af, og stulde du have lyst til Haandværket, gør dig da ingen Strupler over at tage sig som Pilenere.“

„Morbroder“, udbød Knud og saa rødmende op, „naar J drøger herfra, tag da mig med i eders Følge! Jeg langes især efter at prøve Krigen's Haandværk. Oprieter J et Regiment, forund mig en Plads deri, hvilkten J selv synes.“

Morbroder saa nærmest ud, som om han havde lyst til at le, men han holdt sig dog alvorlig.

„Ej, ej! Ere Vingerne nu vøfede vidt saa store, at du lyfter at flyve af Heben?“

„Kun for længe har Fader handlet med mig, som jeg var et Barn.“

„Ved Sankt Andrews!“ udbød Morbroder, „jeg saa mange Mand, der var mindre vøfne, end du.“ Derpaa gav han sig til at tegne med Fægefingeren i det St, der var spildt paa Bordet, og syntes helt henfjulen i Grublen. Knud ventede taalmodig, indtil Morbroder atter saa op og sagde:

„Staar din Hu til at drage i Leding, tan du viselig ikke gøre det under bedre Vilkaar end nu i mit Følge og under min Førelse. Jeg er ikke uvillig til at tage dig med, dog udtæres først og fremmest din Faders Samtykke, ligeledes at han udruster dig med Hest og Vaaben og spjfter din Pung vel. Endnu bedre vil det være, om han vil medgive dig et Par Svende.“

„Det staar til at haabe“, sagde Knud glad, „at J med eders Anseelse vil tunne overvinde Faders Modvillie.“

„Det skal vise sig“, sagde Morbroder, stadig tegnende i Udsølet. „Eet maa du dog vide forud, nemlig, at lader du dig hverde af mig, saa maa du følge mig tro, til hvilkten Side jeg gaar.“

„Er det ikke eders Agt at stride for Hertug Kristjens?“ spurgte Knud overtaftet. „Jeg troede det, da J kommer fra Kolding og drat Broderstab med Folmer Rud og andre af Hertugens Mand.“

„Jeg er en uendervæls Mand i dette Land“, sagde Morbroder og saa paa Knud med et ludent Blik. „Mig tan det da være ens og lige kært, bliver Hertug Kristjens, hans Broder Hans, den gamle Vøddel paa Sønderborg eller Grev Kristoffer Konge her i Danmark. De ere mig alle til Høje lige gode, saafom Krigen er mit Haandværk og den Herre den bedste, der byder mig de bedste Vilkaar og den højeste Sol.“

Knud kunde ikke forlige sig med en sliq Levesvønds-tænkemaade, men han skønnede dog, at Morbroders Stikling var anderledes end hans egen, og nikkede derfor bifaldende.

„Saaledes ser da“, vøddede Morbroder, „en Mand i mine Aaar derhen, hvor Magten og Lykten er. Grev Kristoffer er en mandig og ridderlig Herre, for hvis Afsyn jeg mere end en Gang har været stebet. Hvad tyktes du om ham, der har Staaene, Sjælland og Fyn inde, en god hørve-tør Hær og Støderne i Ryggen, medens Hertug Kristjens næppe kunde værgne sine Hertugdømmer og maatte slippe Fyn straks ved det første Tag?“

Knud fælte sig, et Barn som han var i Sindet, stor, fordi Morbroder indlod sig paa denne Fortælling og grublede med øjensynlig Selsjælelse over Sagenes Stilling, som om det ikke var nogen ringe Sag, hvilket Parti han valgte. Dog lod hans Svær fornøftigere, end Morbroder havde ventet.

„De Herluger og den Grev“, sagde han, „de ere mig lige gode. Stærkt Tro har jeg til ham, J nævned en gammel Vøddel, men da jeg har hørt, at Grevden og de Lybste jagte for ham, om de ellers mene det ærligt, er der intet til Hinder for, at jeg staar med eder paa den Side — intet uden, at min egen Fader er Hertug Kristjens Mand, har taaret ham i Ryge og nys hyllet ham i Horsens. Han giver aldrig sit Minde til, at jeg fægter mod Danmarks uddvalgte Konge.“

„Du faar da gøre det uden hans Minde“, sagde Morbroder, „eller lade det blive. Dog er dette en Fæjde, i hvilkten nære Frænder staa imod hinanden, og derom blev der nys talt meget i Kolding. Saa ung og lidt erfaren bu er, tender du ikke Verdens Gang. Værgede ikke Henrik Gjøe, han som bøde i Lybet forgangen Aar, mandelig for Kæbenhavn og satte alt sit Gods til for Kong Kristjens, og blev ikke hans Broder Mogenss Danmarks Riges Hofmester, Kong Frederiks Mand? Staar han ikke nu fremmest paa Hertug Kristjens Side, og hans anden Broder Arel paa Grev Kristoffers, han som nys tilføjede Hertugens Følt et stort Nederlag ved Nyborg? Ogsaa Folmer Rud staar imod sine Frænder paa Sjælland.“

„Nødig fægter jeg mod min egen Fader, stont jeg ikke efter ham.“

„Nu“, sagde Morbroder, „overvej alting. Lust dog endnu paa, at staar din Fader paa den ene Side og du paa

den anden, bliver eders Gaard frelst, hvorledes det faa gaar; men staar J begge paa den ene Side og have valgt den urette, gaar J plad til Grunde.“

Knud grublede et Øjeblik og sagde saa: „Jeg faatter ikke, ad hvilkten Vej J herfra vil komme til Grevden; vi maa da søge Stranden og løbe den Risiko at fæle i aaben Vaad over Kattegat.“

Morbroder saa i dette Øjeblik meget fiffig og hemmelighedsfuld ud, men gav ikke andet Svær, end at Knud stulde blive indviet i hans Planer, saa snart han havde truffet sin Afgørelse og vilde sværge ham Trostød.

Derefter viste Knud sin Morbroder om paa Gaarden, men denne syntes ikke meget opbygget af det, han saa. Han indrømmede, at Tjele var et stærkt Hus, der lod sig forsvare en Tid, men flagede meget over Sæmnet af Volde og Grave. Heller ikke i Vaabenammeret var han rundelig med Lovtaler. Vistnok var her stor Overflødighed paa Sværd, Lanser, Piler, Stjorde, Armbrøstte, Hærnister, endog saa et Par Hagebøsser, men han bragede det meste af det som flødet og forælt. Sluttelig lovede han at give Knud nogle Veltioner i Fægning og lære ham nogle nye Finter. Dette førte til, at Knud fortalte om den Vaabenleg, han havde tænkt at holde; men han tilfød med Undføelse, at han af Frygt for sin Fader ikke vøvede at bruge Rustkammerets Forraad og derfor selv havde lavet sig nogle simple, men stærke Lanser. Morbroder greb ivrigt Tanten, da Ubførselen af den lovede ham Tidfort paa et ensomt og i hans Øjne ledfømmeligt Sted, og gav Knud et Slag paa Skulderen.

„Det Dyrstidit skal gaa for sig“, sagde han, „og vi stulle højlig forundre din Moder og Søster dermed! Vi forankalte det efter alle Regler endnu i Dag og afføttede Pladsen. Saa udsøge vi de brugelige Vaaben her af Rustkammeret. Din Fader maa, om han stulle komme, finde sig deri. Jeg skal tilkendegive ham, at det meste er Strammes, brugeligt til Leg og ikke til Kamp paa Liv og Død. Naft saa du de Pindelanter og Spintelsvæststjorde i Vædstasten igen!“

Knud gik med stor Fryd ind paa Forlaget, og der blev straks lagt Haand paa Værket. Morbroders Svend, Klaus, en firsfaaren Karl, viste viste sig at være dreven i alt, hvad der hørte til en Turnering, og forstod med en mærkelig Hurtighed at stasse sig Myndighed over Tjeles Gaardsfolk, som glædede sig til Vaabenlegen og villig udførte hans snilde Paabud. Gamle Jesper Gaardsfoged gik brummende omkring, men af Myndighed var gleden ham af Haenderne. Det var oven i Købet midt i Høstens Tid, hvorfor Jesper ingenlunde havde tænkt at tillade Vaabenlegen i det Omfang, som den nu truede med at faa. Rigtignok førgede Ugedagsmandene for Indhøstningen og for alt Markarbejde, men i Værgningsstiden plejede ogsaa Gaardsvøndene at hjælpe til; dog Jesper talte for høve Tren.

En grøn Plads mellem Stalben og Ydermuren blev valgt til Turneringsplads, gjort fuldkommen jævn og indhegnet af Pæle, forbundne ved Snore. En lille Forhøjning blev sammentrømt af Brædder og pnynt med Grønt. Denne Tribune var Knuds Værk, og stont det hed sig, at hans Moder, Søster og Gaardens Piger fra dette ophøjede Stabe stulde se paa Vaabenlegen, havde han dog en anden Jomfru i Tanterne, da han brugte saa megen Møje paa Udfjnyktelsen af denne Stønhedens Trone. Kun Henning Smaadren, som han kaldtes, ualet han var Knuds jævnaldrende, var Knuds fortrolige og paatog sig med Glæde det Høvd, som hans unge Herre overdrog ham. Endnu samme Aften sendte han ham til Vingegaard med den Hilsen til Kristoffer Kruse, at under hans Faders Fraværelse var hans Morbroder, den fænde og mandhastige Overste John Jakobsen Craigenget uventet kommen, og at han derfor for at hæbde sin Frænde ønskede at se alle fra Vingegaard, baade Mand og Kvinder, til en hel Dags Gilde fra den næste Morgen Kloften otte.

Knud havde ingen Anelse om, at der var foregaaet et stort Omflag i Stemningen paa Vingegaard. Thomas Kruse havde nemlig omsider ladet sin Mine springe og underrettet sin Broder om, at det var hans Agt at gøre Jde Nielsdatter til sin Hustru og afdare ham mod de Eftertræbelsers, hans Myndling var ubat for af Slegfreds-Jønnen paa Tjele. Dette Strid havde haft de ubehagelige Følger for stallets Jde, som blev underkastet et stærkt Forhør af Anna Seefeld og alvorlig afdaret baade af hende og Kristoffer. Det gav grædende Taarer og bitter Ordsfæl. Jde lod sig ikke saa let bøje, og hendes Formynder epbagede hos hende et tækt Mod og en Standhaftighed, som han ingenlunde havde tilroet den muntere og livsglade Pige. Han var for god og reistkassen en Mand til at bruge uoldkommne Midler, hvilket ivrigt i lige Tilfælde i de Tider og endnu langt senere ikke hørte til Sjældenhederne; men der blev dog nu passet nøje paa Jde. Kristoffer vilde saa meget som muligt trække sig tilbage fra sin Røbe paa Tjele og nødfagedes saaledes til at tilintetgøre det venlige Forhold, han selv havde tilføjetbragt. Under disse Omstændigheder var han ikke i Udvisid om det Svær, der maatte gives paa Knud Mogenss Indbydelse; men Tidenden om Genetes Broder piredes hans Nysgerrighed, og han frittede Henning ud. Da han hørte, i hvilkten Grad Knud og den gaadefulde Morbroder stulde og valtede paa Tjele i Hr. Mogenss Fraværelse, blev det ham lettere at give Henning et afflaadende Svær med et Tak for Indbydelsen.

Dyrstidit gik lige fuldt for sig den næste Morgen til den firsfattede Tid. Genete, Margaret og Gaardens Piger vare paa Tribunen, Hærstabet sidende paa en Bænk, Tændet staaende bag ved dem. Føvrigt var hvert leende Væsen paa Gaarden til Stede, lige ned til Svindringen og Gaafepigen, og da en Tønde var lagt paa to Bølle og stultet an for at stulle Tøstken, saa forlod endog saa Ugedagsmandene og deres Koner Arbejdet; selv Jesper Gaardsfoged oppag Svær, og det blev en glad Fridag for alle.

Morbroder indfandt sig i fuld Røstning og htrede sin Tilfødsbed med det Mandstøb, Knud manførede for ham, tolv væbenede Svende til Hest. De blede delte i to Hold, Knud stulde være Fører for det ene Parti, Morbroders Svend for det andet, og Morbroder selv vilde være Kampdommer; dog havde han lovet Knud at hende en Lanse med ham tilfødt. Henning var Herold og havde stasse sig et Horn, i hvilket han stødte, hver Gang Kampdommeren gab Signal deril. (Fortfættet.)